

בְּרֵאשִׁית

שיר מאת: יעקב בלזם

בְּרֵאשִׁית הַכֹּל, תַּעֲמִדְנָה צְפוּפוֹת – אִשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבֵי לְבָנָה –
הָאוֹתִיּוֹת, אֲשֶׁר בְּהֵן הַחֵל הַמְּקוֹם לְבָרָא אֶת הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה.
הֵן רוֹמְזוֹת לְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, הַטְּמוּנִים בְּתוֹךְ הַמְּסֻתוֹרֵין הַנִּפְלְאִ;
לְשִׁמוֹתֵיו הַקְּדוּשִׁים מְצֻטְרָפוֹת וְהוֹלְכוֹת – וְעַל פְּנֵי כֶּסֶאֱו תִּרְחַפְּנָה.

וּפְתָאִם יִשְׁמִיעַ הַבוֹרָא קוֹל חֲזֵק שְׁחָצַב אֶת לְהַבּוֹת אֲשֵׁיו;
קוֹל גְּדוֹל, וְלֹא יִסֶּף: "יִתְבָּרֵי אוֹרִיתָא!" – וְחֲרָדוֹ הָאוֹתִיּוֹת מִפְּנֵיו.
וּתְאִמֵּר הָאֱלֹהִי: "נְזוּזָה, וְרוּחַ בֵּין עֵדֶר לְעֵדֶר נְשִׁים!"
אֲזַ עֲמָדוֹ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִנֵּה זֶה חֲדָשׁ – "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱ-לֹהִים."

וַיִּסְתַּכַּל הַבוֹרָא בְּתוֹרָה שְׁעֵשָׂה, וַיִּרְא הַבוֹרָא כִּי טוֹבָה.
וַיַּעֲמָדוּ פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיִּבְקְשׁוּ לְרֵאזוֹתָהּ.
וַיֹּאמְרוּ: "מָה כְּתוּב בָּהּ?" – אָמַר רַחֲמָנָא: " כִּי יִבְעַר אִישׁ שְׂדֵה אוֹ כָּרִם
וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירָהּ. וְעוֹד: 'כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בַּר.' "

וּפְתַחוּ וְעִנּוּ מְלֶאכֶיכוֹ: "אֵין בּוֹר וְאֵין שְׂדֵה! אֵין אִישׁ וְאֵין כָּרִם!
לְשֵׁם מָה טְרַחַת לְבְּרָאָה?" וַיֹּאמֶר הַמְּקוֹם: "מְלֶאכֶי, נְתִיעֶצָה:
תּוֹרַתִי רְאִיתֶם – וּבְכֹן, נְבְרָא אָדָם לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ? וְגַם
נְבְרָא עוֹלָם, וְכֹל טוֹב אֲדוּנָיו בְּתוֹכּוֹ – וְכֹל לְאָדָם לְהִנָּאָה?"

וּתַעֲמִד קְבוּצַת מְלֶאכֶיכִים נְכַבְּדָה וּגְדוֹלָה, וּתַעֲנֵן בְּזַעֲקָה:
"רַק טְמָאָה וְטִנּוּף וְחֶמְס וְנֹאוּף יִבְרָאוּ, אִם תַּעֲשֶׂה כְּדְבָרְךָ!"
וַיֹּאמֶר הַבוֹרָא: "וְכֹךְ אוֹמְרִים בְּלֶכְסְכֶם?" וּתַעֲנֵן קְבוּצָה קִטְנָה
בְּנַחַת: "אָף טְמוּנִים בְּחִבּוֹ שֶׁל עוֹלָם צְדָקָה וְחֶסֶד וְאַמּוּנָה."

יעקב בלזם גר בוודמיר עם אביטל דבורה ועם בנם אברהם חיים. שיריו הקודמים הופיעו בביטאון הדור. השנתון העברי של אמריקה.

וַיֹּאמֶר הַבּוֹרָא: "כִּן נִרְאִים דְּבָרֵיכֶם, מִדְּבָרֵי הָעֵדָה שְׁקִדְמָה." וַיִּשְׁמַע קוֹל הַדָּר, קוֹל שׁוֹבֵר אֲרָזִים (לוֹ הָיוּ אֲרָזִים לְשִׁבְרָה): קוֹל "נַעֲשֵׂה אָדָם – לְקַיִם הַתּוֹרָה; בְּצַלְמֵנוּ – דּוֹמָה לְדִיוֹקְנֵנוּ; כְּדַמוֹתֵנוּ – לְהַבִּיז וּלְהַשְׁכִּיל כְּמוֹנֵי – יְדָמָה לִי, וַיֵּלֶךְ בְּדַרְכֵי.

"וְגַם אִשָּׁה נַעֲשֵׂה – עֲצָם מִעֲצָמוֹ, וּבִשְׂרַתְהָ מִבְּשָׂרוֹ – וְדַבֵּק בָּהּ אָדָם, וַיֵּאֱהָבָהּ; וּלְגוֹף אֶחָד, שְׁנַיִם יִהְיֶיכוּ. וַנַּעֲשֵׂה חַיּוֹת לְצִוּוֹת לוֹ, עוֹלָם לְשִׁבְתָּ בּוֹ, יְרֵדָה וַיִּמְשַׁל; וְעוֹלָם שֶׁל חֶסֶד יִבְנֶה, בְּקוֹ תְהוֹ וְאֲבָנִים שֶׁל בַּהוּ."

וּבַמְלֶאךָ הָרְאִשִׁי בְּסִיעָה שְׁקִדְמָה – בּוֹ בָחַר הַבּוֹרָא יִתְעַלֶּה לְשֵׁרוֹת מִיַּחַד. וַיִּפְשֹׁט צוּרְתּוֹ, וַצּוֹרֶת הַנְּחָשׁ הִלְבִּישׁוּ. וַאֲמַר הַמְּקוֹם: "הֵן עֵתָה גַם תִּהְיֶה הָעָרוֹם בְּחַיּוֹת הַשָּׂדֶה; וְאַרְבַּת לְאָדָם, וְתִצֵּא לְשִׁטָּן אִם נִגְדָד יֵרֵט לוֹ דַּרְכּוֹ.

"וְהָאָדָם, אִם יֵיטִיב, אִף אֶמְנֵם אֶת פְּנֵיו נִשְׂאֵתִי; וְאִם הוּא לֹא יֵיטִיב, אֶתָּה תִרְבֵּץ לְפִתְחוֹ, וּבּוֹ תּוֹכַל לְמַשֵּׁל. וְאוֹלָם מִתְּנָה יִקְרָה מִגְּזוֹי נִתְתִי לְאָדָם – וּלְסִמְךָ, הִיא תִהְיֶה לְתַבְלִין: תּוֹרְתִי – אִם לּוֹמְדָה הָאָדָם, וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכָּהּ – וְהוֹפְרוּ כָּל תַּחְבּוּלוֹתֶיךָ."

וַיִּטַע אֶת גֵּנוֹ בְּעֵדֶן מִקְדָּם, וַיִּשֶׂם הַבּוֹרָא בְּתוֹכּוֹ אֶת אָדָם וְאִשְׁתּוֹ. אִזּוֹ בְּרַךְ אוֹתָם: "אֶת הָאָרֶץ מְלֹאוּ וְכַבְּשׁוּהָ." הַפַּעַם הַתְּבוּנָה הַמְּקוֹם בְּבְרִיאָה, וְחֻשְׁבָּה לְתַכְלִית הַטּוֹבָה; וַיִּכְלוּ אִזּוֹ מִעֲשׂוֹ, וַיִּשְׁבַּת הַבּוֹרָא מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.

